

**Всеукраїнський учнівський
літературно-мистецький конкурс
«СТЕЖКАМИ КАМЕНЯРА»**

Проботюк Анна, 14 років

«МІЖ ВЕРБ В КОЛИСЦІ МАВКА ЛІСОВА...»

Між верб в колисці Мавка лісова...

Зима навкруг шепоче таємниці...

А німфа спить... А скоро вже весна,

Що звільнить ліс із сніжної темниці.

Дрімає тихо Мавка лісова –

І бачить сни чарівної діброви.

У снах тих впала зіронька сяйна –

І запалила сонечко любові.

Росте калина, що чарує ліс,

Береза голі коси розплітає...

І дуб столітній сонно зморщив ніс...

І срібний місяць в ніжнім світлі сяє...

У вишиванках люди у селі

Змітають сніг з заметеної хати.

Багато хто, як Мавка, просто спить –

Та їм недовго лишилось дрімати...

А Мавка спить... Її чекає сну кінця...

...Аж раптом – люди в ліс заходять тихо...

Ніхто не знає, хто вони і як

Пробралися сюди, несучи лихо.

Діброва сніжна – білі чудеса!

...Не чують зайди лісової пісні.

Заходять в ліс зі зброєю в руках

Її говорять зовсім не по-українськи...

Несуть вони з собою дивний страх...

І раптом – вибух! Чітко його чути!

В село поблизу лісу в'їхав танк –

І в паніці ні в чим не винні люди.

Хатки горять... Сміються люди-зло,

В яких мутанта свастика на тілі.

Хатки горять... Й зимові чудеса
Уже в вогні – і чорні, а не білі...
Вкраїни прапор здерли дикуни
Із стовбура, на котрий почепили...
А потім... кулемет до рук взяли –
І сонний дуб столітній підпалили...
Палає ліс! Не діждеться весни...
Він не почує більш птахів тиради.
Вмирають люди... Автомат взяли
Й пішли у саме пекло – воювати!
І стогне гірко Мавка лісова...
І матінка-верба старенька плаче...
Русалок й духів лісових нема...

.....
За це ми зло ніколи не пробачим!

Верба палає з Мавкою в гіллі –
Завжди тепер зима у серці буде!..

.....
Та покладем ми край страшній війні –
Чарівний ліс відродять наші люди!

І хоч чаїться в душах поки страх,
Адже навколо ще війна триває
Й загинув ліс...

Та Мавка лісова
У серці має те, що не вмирає!..

«СМЕРТЬ ЛЮБИТЬ ГРАТИ НА ФОРТЕПІАНО...»

Смерть любить грати на фортепіано –
Любить засісти в темряві кімнат,
Покласти пальці кістяні до клавіш –
І грати з усміхом мелодій такт.
Смерть піснею мандрує між світами,
Повільно грає похоронний марш –

І тихі ноти третьої октави
В життя із дзвонами беруть реванш.
Смерть любить грати на фортепіано...
Смерть любить посміхатися думкам...
Коли б її все не відволікало,
То грала би завжди, усім вікам.
Але робота! Смерті все сигналить,
Коли треба спускатись до людей...
Й тоді вона знімає руки з клавіш
І їх кладе на мертвих – до грудей.
Смерть забирає душі із собою...
Останній подих кращий всіх музик...
Байдужа їй рідня, що з самотою
Над тілом плаче, придушивши крик...
А потім повертається додому
Й існує з піаніно разом... Й от –
Зима. Двадцять четверте люте. Чом же
Не може дотягнутися до нот?
Один, два, три... Дитя четверте... П'яте...
А потім все так збільшилось! Ого!
Куди іти?! Кого ще забирати
До царства сіро-чорного свого?
Смерть не встигає... Дуже поспішає
Покласти кості рук на стан людський.
Вона вже й помиляється – й не знає,
Чи забирає тих, хто треба їй.
У іншій місті також купа вмерлих,
Які чекають доторку руки...
Людські будинки сяють, ніби перли,
Розбиті від ракети навіки...
Смерть метушиться по усьому світу.

Їй байдуже, чи всіх потрібно брать...
Вона лиш хоче швидше закінчити –
І на фортепіано знов зіграть!
Її свіча, либонь, уже згоріла,
І треба буде запалить нову!
Смерть утомилась забирати милих –
Їй ноту треба чути, хоч одну!
Та поки чутно тільки биті скельця –
Безжальний і жорсткий мінор війни...
І руки знов вона кладе до серця,
Адже летять ракети в людські сни...
Смерть хоче бити кулаком об стіну,
Як дивиться на муки вогняні.
Людина вбила іншу людину,
Бо та з росії, а вона – бач! – ні.
Уже їй задоволення немає!
Вона не хоче бачити діянь,
Які сама і створює... Ридає –
Й ледь тягне на собі тягар страждань...
Смерть досі так блука по Україні,
Вже на багатоніжку схожа більш...
Все забирає душі день по днині –
Й лишає тільки оберемок тиш...
Вона давно не бачить піаніно,
Воно для неї – мрія або дим...
Хоч хоче пригорнути, мов дитину,
Й кістками пальців з клавіш стерти пил.
Мріє заграти «Місячну сонату»,
Бо похоронний марш усюди й так...
Потрібно вже дурну війну кінчати,
Бо й смерть добріша за російський танк!

Все скінчиться! І буде перемога!
І стануть не потрібні укриття!
І смерть заграє на фортепіано,
Допоки сяє на землі життя!...

ПРО АКТОРА

Колись на фронт відправився вояк –
Пішов свою країну захищати:
Стоять на закордонних воротах
І орків до країни не впускати.
Він був актор... Він був Лукаш, Еней,
І Свинка, й Капелюшник божевільний.
Ще був він принц, козак, співак, Орфей,
І простолюд, і українець вільний.
І ось – війна... Пішов тоді на фронт...
Як спали всі, він був на охороні.
Вночі ходив, залазив у окоп
Й співав «Надія є» нічній вороні.
Із палиць він сопілки вирізав,
На вуха ельфам – листя золотаве.
Слова сценічні він не забував
Й повторював, немовби грав виставу.
Вчив Лесю Українку по рядку:
«...Весна мені багато говорила,
Співала пісню дзвінку, голосну.
І знов таємно-тихо шепотіла.
Вона мені співала про любов,
Про молодощі, радощі, надії,
Вона мені переспівала знов
Те, що давно мені співали мрії...» –
І браття цитували ці рядки:
І про надію вірші, і етюди...

Вони співали й цитували їх,
Коли йшли боронити нас усюди.

.....
І кожен день приходили нові...
Приходив лікар, вчитель, безробітний...
І якось стали в військо два брати –
Й звернувся до них наш українець вільний:
«Гей, браття! Розкажіть, як звати вас
І ким ви вернетесь до батьківщини?»
«Я Влад, – сказав один. – Майстер прикрас.
Мабуть, вернусь додому в самотині».
«А я Андрій, – промовив інший брат. –
Я працював психологом у Львові.
А ти хто, друже? Нам розкрий свій фах.
І чом такий веселий тут, на фронті?»
«А я актор, – сказав йому співак, –
Орфей, Еней, Лукаш, козак і Довбуш...
Щасливий я, тому що знаю: так,
Вже перемога близько, вона поруч!»
«Але до неї треба ще дійти!» –
«Сказав, немов не віриш в перемогу!» –
«Це неважливо!» – «Знаєш, друже мій,
Скажу тобі, що вчив на сцені вдома:
Добро перемагає зло завжди!
Бо все добро – один народ України!
Ми всі – актори, військо в світі цім,
Що із полону вирвуться живими!
Це – наша сцена! Ролі – головні!
Вперед! Вперед – життям своїм горіти!»
Сказав актор братам слова такі
Й пішов в окопи... пісню повторити...

Авторка поезій і малюнка:

ПРОБОТЮК Анна Володимирівна, 14 років (07.12.2009 р.н.),
учениця 9 класу (14 групи) Ліцею № 1 міста Житомира.
Тел. 066-407-46-97;
ел. адреса: anna.probotiuk@gmail.com

Керівники:

ПРОБОТЮК Ольга Домініківна, учитель української мови та літератури
Ліцею № 8 міста Житомира (тел. 066-20-87-307; ел. адреса:
olga.probotuk77@gmail.com);

ВОВЧУК Людмила Миколаївна, учитель української мови та літератури
Ліцею № 1 міста Житомира (тел. 067-81-110-83; ел. адреса:
vovcukludmila@gmail.com).